

HŐSÖK NAPJÁRA 2012

Kíváncsian lapoztam vissza több újságba, vajon ki és mikor emlékezett meg a május utolsó vasárnapján a HŐSÖK NAPJÁRA.

„...Mindannyian tudjuk, hogy a háború áldozatainak száma jóval több, mint amennyit statisztikai adatokkal ki lehet mutatni számon tartott elesettek, elhurcoltak, megöltek serege mögött megcsonkított kisemmizett családok derékba tört életek, sérült lelkek viselték a háború kitörölhetetlen nyomait, vagy bélyegét, amit a győztes fél sült rájuk, kötelességteljesítésükért hitükért, vagy tiszta eszméjükért.

Ki mondhatná el mindazt, amit a történelem folyamata mélyen a lelkekbe dermesztett és azt a sok kint, amit a véten túlélők az üldözöttek a szívükben hordtak mindhaláláig. Az ő nevük nem lesz ott az örökmécses talapzatán. Ők nem haltak bele, csak vesszőfutásra ítéltettek. Az áldozatok oltáránál nem feledkezhetünk meg róluk sem, hozzánk tartoznak ők is.

Az emlékezet mécsese Nekik is fényeskedjék, a harangszó értük is szóljon.”

A pápai ejtőernyősöket idézi meg Cs. Kissné Mikes Éva a „**Mécsvilágértük is**” c. visszaemlékezésében.

A Kovács-fiúk

Patkós Máriának és Kovács Sándor vasúti előljárónak négy fia maradt a hatból: Feri, Pista, Imre és Laci. Értelmes mozgékony, tehetséges gyerekek voltak. Érdekelte őket minden, de a könyv – az különösen. A Kórház és Virág út környékén erről voltak ismeretesek. A könyv mellett a foci volt az életelemük. /.../ Érettségi után dolgozni kezdtek, vagy egyetemre jártak és úgy látszott, hogy tartalmas szép élet vár rájuk.

Aztán kitört a háború és jöttek a behívók sorra. Tájékozottságuk, olvasottságuk nyomán ítélték meg a helyzetet Horizontjuk tág volt, nézőpontjuk magasabb. Bizonyára hatottak egymásra, miközben vitatkoztak. De egyben egyformán szilárdan hittek: a szabadság eszméjében. A harcteret csak Imre úszta meg, mert a vasutasokra itthon is szükség volt. A háború után el kellett szakadniuk egymástól, s attól kezdve kinyújtott kezük nem érhetett el a másikat.

Kovács Ferenc / 1915....?/

Többen emlékeznek rá, hogy 1943 nyarán egy mezőtúri repülő fiú nagy tiszteletköröket rajzolt az égre, mikor szülővárosa fölött átrepült. Kovács Ferkó üdvözölte így túri szeretteit, barátait és az egész várost, aki akkor már a pápai ejtőernyős alakulat hadnagya volt. „Esernyős”-nek, ahogy a többi alakulat nevezte őket – ide csak a legbátrabbak jelentkeztek. Már a kiképzés is rengeteg veszéllyel járt, feladataik során pedig örökké veszélyben volt az életük. Érthető, hogy szülei félelemmel telve figyelték pályája alakulását. Édesanyja bele is halt 1944-ben abba az agyvérzésbe, amit a három katona fia feletti örökös izgalom váltott ki. Kovács Feri mikorra eldőlt a

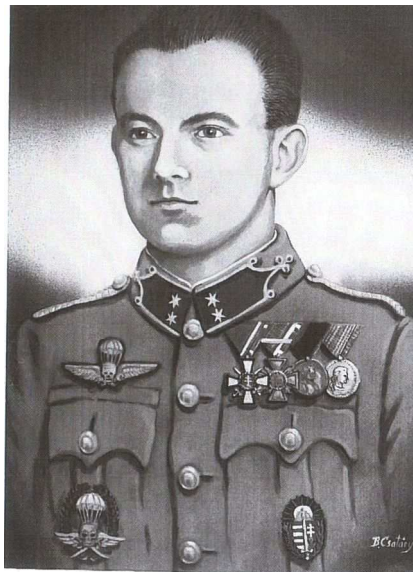
háború, többszörösen kitüntetett százados volt. A harcokat megúsza sebesülésekkel, a legnagyobb ejtőernyős tragédia épp, hogy elkerülte, mert has ernyője kinyílt időben, de haza nem jöhetett. A fogság elől előbb Olaszországba menekült, később Argentína adott neki

otthont és barátokat. Volt gyári szerelő, majd tisztviselő. Minden magyar labdarugó mérkőzést megnézett és szabad idejében sokat írt. Novellák, tárcák jelentek meg tőle az ottani lapokban Elbeszéléseinek témáját a szülőföld és szeretteinek emléke táplálta Haza írt leveleiből áradt a testvéri kötelék iránti sóvárgás és honvágy.

„Nagyon hiányzik nekem a veled való társalgás és Laci komolysága” – írta a hatvanas években Pistának – „Ti értitek, hogy én még otthon élek Túron. Emlékszem minden házára, utcájára és mindenkire És végtelenül megdobbán a szívem, ha hallok róluk...A mi komoly emberi társulásaink a Te vezetésed alatt a mai napig élnek bennem...Ma is hű űre vagyok annak a régi magyar humánus vonalnak, amelynek a jövője kőbe van vésve és amely meg fog születni.”

Emberi kapcsolatai mellett is magányos volt és az is maradt. Tervezte az Európába való áttelepedést, hogy közelebb kerüljön szeretteihez. Bízott benne, hogy eljön az idő, és másként ítéltetik meg minden. Számára nem jött el a hazajövetel szabadsága. Testvérei halál híre/1969, 1970/ után összeomlott. Az életéről így vallott: „Az ember a pályáját végig kell, hogy fussa, és sem kevesebb, sem több nem történik, mint ami meg van írva.”

És most olvassuk el vitéz Ladányi Domokos levelét, amit Kovács Ferencről és a többi pápai ejtőernyősök hányatott sorsáról írt.

Kedves Nagyságosasszony! Kedves Éva!

2007. augusztus 20.

Amikor megkaptam elveszettnek hitt levelét, nem szégyelem, bizony megkönnyezve ontottam fel. Igaza van, én sem hiszek a véletlenekben. Az ilyen véletlenek Valahonna Felülről vannak rényítva. Ha megkérdezi Klarisszával is pont ilyen „Véletlen” módon ismerkedtünk meg

Nagyon hálásan köszönöm a küldeményét, mert, Francinak pont személyi adataira volt már ónapok óta nagy szükségem

Franci már Pápán is igen jó baátom, ejtőernyős bajtársam (ezután csak : eje.) volt ő ugyan a szdnál volt, én viszont a 3.szdz-nál, de igen gyakran találkoztunk.

Most pedig röviden a Franci életéről.

Auszttriában angol megszállási zónában Griffen (Karintia) kb. másfél évig voltunk az összes je-k hadifogságban, de teljesen szabadon. Az angolok megkülönböztetett bajtársi szeretettel kezeltek mindnyájunkat. Itt az élelmiszerjegyek miatt -1945.jan-tól- valamit dolgozni kellett mi talán 5-6 eje. iszt együtt voltunk favágók, erdő kitermelők. Nem felejttem el a komisz osztrák főerdészt, aki utálta a magyarokat és a legkellemetlenebb és legnehezebb módon jelölte meg a kivágásra ítélt hatalmas nyőfákat.

Ausztriából 1946. nov. legelején feketén átszöktünk Olaszországba, mert nagyon féltünk a nénszer hazaszállítástól M.országra. Az amerikaiak kényszerítették az angolokat is, hogy azt minden menekült magyarral hajtsák végre. Kb. 8-9-en egy csoportban, rettenetes hóvivahrbán keltünk át az Alpokon. Kovács Franci is velünk jött és még egy másik eje. fhdgy. (főhadnagy) Egy volt eje. őbajtársunk, aki már előbb átment, már biztosított nekünk egy menekült magyar táborban helyett. San 'astoreban, Galicano del Lazzio mellett. Ez a Germanicum Hungaricum kat. papnevelde nyaralója volt s annak egyik épülete lett a magyar menekülteknek átengedve. Innen mivel egyikünk sem akart hazamenni a kommunizmusba, kb. jó két év múlva kivándoroltunk Argentínába. Egyetlen lehetőségünk volt, mert más állam nem akart bennünket befogadni. A Vöröskeresztes Utlevelünk nem egyszerre észült el és így. Remete fhdgy. már 1948. jún-ban, én és feleségem és két kislányom (3 ½ és 1 ½ éves) 1949. jan-ban; Kovács Franci pedig 1949 vége felé jött utánunk Buenos Airesbe. Franci több, mint egy évig velünk együtt lakott, amíg valahogy berázódott az itteni munkába és tudott magának -hozzánk kb. 100 m-re- egy albérleti szobát kivenni. Ugyanabban a textil gyárban dolgoztunk, ő mint tisztvisel"én mint mechanikus. Mi állandóan családtagnak tekintettük, elköltözése után is sajátkulcsa volt a házunkhoz, bármikor távollétünkben is bejöhetett. Étkezhett, vagy Tv-t nézhetett.

Ő mint eje. soha sem volt dohányos, de sajnos később egy másik munkahelyén -talán a tisztviselő társai, ottani munkatársai által, elkezdett dohányozni. Lassan az idegei is felmondták a szolgálatot. A háború nagyon megviselte és a tesvérei halála is. Még a nyugdíj határ előtt betegsége miatt nyugdíjba került. Élete utolsó két évében az állandó orvosi felügyelet miatt egy nagyon szép öregotthonba került, ahol más magyarok is voltak. Gyakran meglátogattam, egyedül, vagy a másik eje. bajtársammal, vagy a feleségemmel. Itt halt meg rákban 1979. április 9-én. Az öregotthonhoz legközelebbi temetőben lett eltemetve. A fejfájáról saját kezemmel csinált Bronz lapot hazavittem, egyik látogatásom alkalmával és átadtam Huszár János eje. bajtársamnak, az eje. bajtársiasság mitaképek.

A háború alatt az eje. zászlóalj parancsnokunknak talán az egyik legkedveltebb tisztje volt. Rendkívül bátor, hős volt és a legénysége is rajongásig szerette. Igensok súlyos harcban vett részt. A Magyar Honvédségnek talán ő volt az egyik legtöbb kitüntetéssel legszebben dekorált tisztja. Emiatt az előléptetésben is gyorsan haladt, hamar szds lett és a háború vége előtt már őrnagyi előléptetésre is fel lett terjesztve, ami azonban a háború vége miatt már nem jött ki. Talán háromszor volt könnyebb ebesülése, mindnyájan azt mondtuk Róla, hogy Rá nem is egy, hanem hét angyal vigyáz. Csak is a Mindenható kegyelmének köszönhetette, hogy a háború végét élve megérte.

Kevés írása, elbeszélése hozzám, került, amit a multévben küldtem haza, Huszár János eje. bajtársamnak Pápára. Ő az egyetlen, aki az eje-kről könyvet is írt. Címe. Huszár János, 8500 Pápa, Második u. 15. Ő ígérte nekem, hogy ha össze tud szedni annyi pénzt, hogy a Franci elbeszéléseit kiadharja, akkor kiadja. Vegye fel vele a kapcsolatot. Tőle biztosan kap könyvet ha az ki lesz adva.

Franci egy rendkívül szerény, intelligens, nagy tudású, kiváló memóriájú fiú volt. A könyv és klasszikus zene volt a mindene. Pápán legalább 100 klasszikus hanglemeze volt. A fotbal memóriája gy lexikon volt. Jelenleg már csak én -már 90 éves elmúltam- és egy másik eje. tiszt élünk.

Örülnek, ha számítógépes kapcsolatunk lehetne, mert a postánk nagyon megbízhatatlan. Cérem értesítsen e-mailon amint ezt a levelemet megkapta. E-mail címem: <ladanyid@hotmail.com>

Szeretettel kezeit csókolja

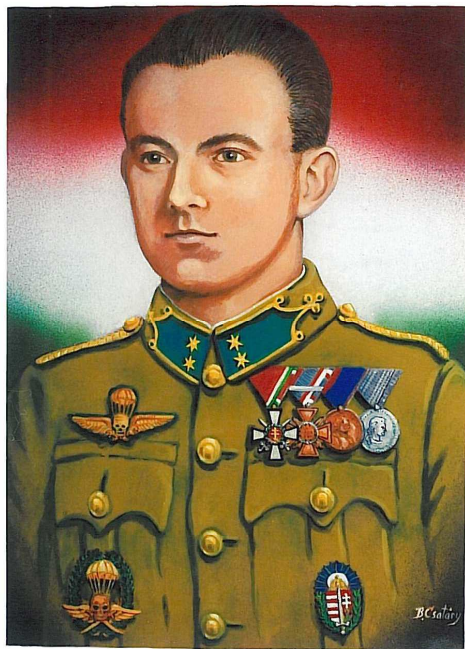
Ladányi Béla

2007. július 06. 18. 318 184

A napokban kaptam az értesítést, hogy **vitéz Ladányi Ferenc** az elmúlt esztendőben eltávozott a földi életből. Bizonyára sok kedves Bajtársával vigyázzák tovább is szép Hazánkat.

Budapest, 2012-05-10

Szűcsné Horváth Erzsébet

Ladányi Domokos

Mezőtúr Kovács Ferenc